

arbejde, samtidig med at den enkelte er sikret en mulighed for at melde fra for sit eget vedkommende. Det er en god balance mellem to væsentlige hensyn.

Balancen kunne jeg lede forgæves efter i forslaget fra V og Z. Som også justitsministeren bemærkede, springer man elegant hen over, at der er andre steder, hvor man skulle forholde sig på tilsvarende vis, som man lægger op til fra V og Z's side; der er for at nævne nogle eksempler ikke regler for aktionærers, anpartshaveres, andelshaveres eller lignendes tilmelding. Mon ikke den manglende konsekvens dækker over en god gang hyklerier? Dét går vi ikke ind for i Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det var nærmest af høflighedshensyn, at jeg valgte ikke med det samme at gå op og tage en kort bemærkning til justitsministerens indlæg, men når nu den socialdemokratiske ordfører, fru Pia Gjellerup, fremfører samme argument, nemlig at aktionærer og anpartshavere osv. også skulle spørges eller positivt melde til eller fra, forud for at en privat virksomhed giver donationer til Socialdemokratiet, eller hvem det nu måtte være, så er det ikke en værdig sammenligning.

Det, der er tale om både i den gældende lovgivning og i det forslag, der ligger fra Venstre og Fremskridtspartiet, er, at det drejer sig om foreninger; det vil sige fagforeninger og arbejds-giverforeninger, og dér vil reglen være nøjagtig den samme. Dette betyder altså, at for de virksomheder, der er medlem af Dansk Arbejdsgiverforening, Landbrugsraadet osv. – som altså har karakter af forening – vil det være nøjagtig det samme, der skal gøre sig gældende, nemlig at man positivt skal melde til – hvilket også står i bemærkningerne.

Det, der undrer mig, når jeg hører den socialdemokratiske ordfører, er, at de argumenter, Socialdemokratiet normalt bruger i forbindelse med forbrugerbeskyttelse, lige pludselig ikke gælder. Tænk hvis det var en privat virksomhed, der sendte varer ud, og man, hvis man ikke meldte fra, blev ved med at modtage varer fra den virksomhed. Der ville lyde et ramaskrig og et krav om, at forbrugerombudsmanden og alle mulige andre skulle gribe ind øjeblikkelig, og hvis ikke forbrugerombudsmanden ville, så skulle vi have loven lavet om. Den forbrugerbeskyttelse, som Socialdemokratiet i anden sam-

menhæng er så opmærksom på, burde også gælde medlemmer af foreninger, så man positivt skulle melde sig til i stedet for det negativt bekræftende, som er tilfældet i øjeblikket.

Men bortset fra det: I betragtning af, at fru Pia Gjellerup i sin tale kom ind på alle tre forslag, hørte jeg ikke ret mange bemærkninger fra den socialdemokratiske ordfører om, hvorfor danske skatteydere nu skal til at blokkes for nogle flere millioner kroner, som skal proppes ned i de politiske partier. Hvorfor er der ingen bemærkninger om dét? Er det, fordi man helst ikke vil i clinch med det og ikke vil have en debat om det? Hvorfor skulle vi ikke have at vide, hvad Socialdemokratiet mener om det forslag?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har bedt om ordet på dette tidspunkt, dels i tilslutning til hr. Kim Behnkes korte bemærkning, dels for at kunne stille et spørgsmål til hr. Anders Fogh Rasmussen, som han måske kan besvare, når han om lidt er ordfører på sit partis vegne.

Det drejer sig om det emne, som hr. Kim Behnke tog op, og som i beslutningsforslaget fra V og Z kaldes for tvangsbidrag. Jeg vil godt spørge om, hvad det er for noget. Jeg har slået op i Nudansk Ordbog, og der står i sammensætningen med tvang en hel masse ting: Tvangsfrihed, tvangsarbejde, tvangsauktion, tvangsfjernelse, tvangsforflyttelse, tvangsindlæggelse osv. osv.

Der står ikke noget om tvangsbidrag, og jeg vil derfor gerne spørge om, hvad forslagsstillerne til dette beslutningsforslag forestiller sig med begrebet tvangsbidrag netop i relation til det, som hr. Kim Behnke nu sagde, hvor han skelne- de mellem f.eks. selskaber og foreninger. Er det ikke sådan, at de foreninger, af hvad art de monne være, som yder bidrag til ét eller flere partier, vedtager dette på fuld demokratisk måde, ved at demokratisk valgte delegerede, eller hvad navn de måtte have i sammenhængen, på kongresser eller årsmøder eller lignende beslutter at disponere sådan og sådan? Er det ikke fuldstændig demokratisk? Og kan man om en demokratisk fremgangsmåde og en demokratisk beslutning sige, at dét er mere tvang, end der måtte ligge i tvangsoverholdelse af love og dispositioner, som foretages her i huset, eller som besluttes på generalforsamlinger og årsmøder i organisationer og foreninger af en hvilken som helst art?